

✠ ПОГАНАЈ БОГЪ

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBŮ

1. číslo

Budyšin, januar 1975

Lětnik 25

Grafika: farar Zejfart, Karlovy Vary

Wo časach a hodžinach, lubi bratřa, njeje trjeba wam pisać. Wy sami dosć derje wěšće, zo džen Knjeza přindže kaž paduch w nocy. Hdyž rjeknu: Měr je a pokoj! – tehdy jich skaženje nahle nadpadnje, kaž bolosć samodruhu žónsku. Nichtó nje-
wuceknje. Wy pak, lubi bratřa, njejsće w ćmě, zo by was džen kaž paduch nadpadnył. Budźmy stróžbi, woblečeni z kabatom wěry a lubosće a z kłobukom nadžije k zbóžnosći.

Naše potajne hrěchi stajiš ty, Božo, na swětlo před swoje wobličo

Štóz do swjateho Božeho wobliča hlada, spóznowa swoje hrěchi. Tež potajne a dawno zabyte hrěchi nas znowa wobskoržuja.

Tuž njespominajmy wjace na Boha!
Nječitajmy wjace w Božim słowje!
Njeh so wjace njeprěduje:
Budźće dokonjeni, kaž je waš Wótč w njebjesach dokonjany.

*Lubujće swojich njeprěcelow.
Žohnujće tych, kiž was pokliwaju.
Činće dobrotu tym, kiž was hidža.
Hrómadźće sej pokłady w njebjesach.*

Nichtó njemóže dwěmaj knjezomaj služić.

Njesudźće njesmilnje.

Budźće poddani swětnje wyšnosći swojeho swědomja dla.

Lubosć je scěrna a dobroćiwa.

Wotkladźće lžu.

Rěče wěrnosć.

Njedajće stóncu nad wašim hněwom zachadźec.

Ty njesměš mandželstwo lmac.

Woblečće so noweho čłowjeka, kotryž je po Boze stworjeny we wěrnjej prawdosći a swjatosći.

Kóžde z tutych słowow nam počězuje swědomje.

Štóz so Boha a Božeho słowa zdaluje, ma na to wašnje měrniše žiwjenje. Je pak z tym wěc wotbyta?

Dajće sebi přikład z mediciny rozstajeć:

Dr. med. Brand, jendželski lékař, je w Indiskej někotrym tysac wusadnym pomhał. Wón je jim ruki a nohi operował, zo móžeja swoje stawy zasohibać. Wón je jim nos zrunał a z wulkej prócu kožu z włosami z hlawy přesadził jako brjowki nad woči, zo bychu znamjenja swojeje zrudneje chorosće wotbyli. Z jeho pomocu móžachu so mnozy wusadni zaso do žiwjenja wrócić, zo móžeja zaso sej swój wšedny chléb sami zaslužić, zo so jich družy wjace njeboja. Wusadni běchu hač do tał wusadźeni z čłowskeje towaršnosće, přetož wšity so bojachu natykowanja. Dr. Brand pak je dopokazał, zo tutón strach jenož we wěstym stadiju chorosće a tež jenož wěstym čłowjekam hrozy.

Tak je dr. Brand w swojej njesměrnej pilnosći a woporniwosći ze swojimaj wušiknymaj rukomaj a ze swojim wulkim medicinskim wědženjom dobroćiwy pomocnik wusadnych po wšem swěće. W rehabilitačnym srjedžišću we Vellore w Indiskej wuwučuje wón lékařow ze wšech móžnych krajow, kak móža so wusadni spomóžnje operować.

Što pomha čłowjekej, hdy by cyły swět dobył, na swojej duši pak škodował?

Mat. 16,26

Husto słyšimy, zo so zbožo přeje! — wosebje strowosć, přetož wona je to najwjetše kublo. Wězo sebi přejemy wšityc strowotu, dokelž je jara wulke bohatstwo našeho žiwjenja, snano samo najwjetše kublo n a z e m i. Docyła najwjetše pak njeje! Naše čłowske žiwjenje tola saha přez naše zemske lěta.

Bóh je čłowjeka za wěčne žiwjenje, za žiwjenje w njebjeskim kralestwje stworil. Tuto žiwjenje pola Boha je naše najwjetše kublo. Što by čłowjekej pomhala, hdy by tu na zemi wšo měl (pjenjezy, strowotu, dobre žiwjenje atd.) a wěčne žiwjenje nic?

Potajkim: Najwjetše a najdrohotniše kublo je za nas wěčne žiwjenje pola Boha. Wšo je zhubjene, hdyž padnjemy do wěčneje smjerće. Wšitke zemske kubla — tež najdrohotniše su porno wěcnemu žiwjenju mjenje wažne. Z tym njeje prajene, zo bychy njewažne byle, ale mjenje wažne pak su. Haj, naše zemske žiwjenje dóstanje dži-wajo na wěčnosť swój zmysl. Wo tym pak nochcemy džensa dale rozmyslować.

Naše hrono nas namołwja, zo njebychmy na najdrohotniše kublo, na wěčne žiwjenje před Bohom zabyli.

Što pomha čłowjekej,
hdy by cyły swět dobył,
na swojej duši pak škodował?

Tole hrono chce nam prajić: Wěčne žiwjenje před Bohom njemóžeš z ničim narunać a byrnjež by cyły swět wobknježil. Wěčne žiwjenje njemóžeš sebi dobyć z žanym swětnym bohatstwom. Sy-li jo zhubil, njemóžeš jo ze swojej prócu wróćo dóstać.

Kak zhubiš wěčne žiwjenje?

Prjedy hač spytamy na to wotmolwić, chcemy skróćka hišće druhu problem přepytat:

Naše hrono wšak njerěči po slowje wo wěčnym žiwjenju, ale wo duši. Z dušu pak je žiwjenje čłowjeka mjenjene. W scénju Lukaša rěka tole slovo: Kajki wužitk by čłowjek měl, hdy by runje wšitkón swět dobył a zhubil so sam abo so sam wobškodžil? Tež nowy němški přeložk ma tu slowo ž i w e n j e.

Přez čo zhubimy wěčne žiwjenje?

1. Tež naše najwuspěšniše džělo nam njepomha k žiwjenju w Božim kralestwje — a byrnjež bychmy cyły swět dobyli. Njejsmy pak tola sěcha mjenjenja, zo dyrbi nam Bóh wěčne žiwjenje dać, dokelž smy sej jo na zemi zaslužili? Woprawdže pak je tuto najwyše kublo Boží dar. Štóz to njewě a njepřipóznawa, jo njedóstanje.

2. Wěčne žiwjenje zhubimy, je-li nam něšto druge wažniše. W přirunanju (Luk. 12) praji Bóh bohatemu mužej: Ty blaznje, w tutej nocy budže twoja duša wot tebe žadana. Čeje budže, štóz sy sebi přihotował?

Tuž prašejmy so sprawnje: Što je za mnje to najwazniše? Je to Bože kralestwo?

3. Samo Jězus běše spytowany za zemske kralestwo njebjeske zhubić. Kak wjele bóle my!

4. Něchtóžkuli je sam wo sebi jara přeswědčeny a měni, zo bjez njeho njendže, zo dyrbi wón Bože kralestwo twarić, zo bjez njeho cyrkej wobstać njemóže. Njeposřednje před našim hronom steji přenje připowědanje Jězusoweho čerpjenja a wumrěća. Za wučomnikow to rěkaše, zo tež woni bjez čerpjenja njebudu, zo snano smjerć na nich čaka. Što pak potom budže, hdyž wučomnicy njebudu móc wjace Bože slovo připowědać?

To njebě jich a njech njeje naša starosć. My njetwarimy Bože kralestwo. Wot nas so ničo druge njewočakuje, hač jeno, zo bychmy swěrní namakani byli.

5. Wěčne žiwjenje njedóstanje, štóz Chrystusa hani. To wšak zawěrnje činić nochcemy, ale hač so nam to nještawa na tajne, zakryte wašnje?

Tute prašenja chcedza nas namołwjeć, Boha přewšo lubować a jemu so přewšo dowěrić. Rozmyslujmy w čichej hodzince sprawnje wo tym.

Što pomha čłowjekej,
hdy by cyły swět dobył,
na swojej duši pak škodował?

Jedyn wukladowar da w parafrazy Jězusej takle prajić: Cyły swět čecće za mnje dobyć. Wěrcé mi, zo wam to ničo njepomha. Njech tež syły ludu k wam přińdu, njehodži-li pak waša wutroba po Božich pučach a nimacé-li měř z Bohom, su wšitke waše skutki podarmo.

Albert-Hrodziščanski

Při wšěch wuspěchach wostanje dr. Brandej, jeho pomocnikam a wšitkim wobhim potrjechenym jedna starosć — z tym sym nětko při tej wěcy, wo kotruž mi džensa wosebje dže.

Wusadni drje móža po operaciji zaso swoje stawy hibać a z nimi džělać, ale začuwanja w nich nimaja. Hdyž sebi wusadny při drjeworubanju porst wotrubnje, jeho to njeboli. Hdyž připadnje krawjenja so njedohlada, hake pozdžišo pytnje, zo je porst zhubil. Hdyž je so we wuču hódz předobyl, móže so stać, zo z črija krej běži, a chory wo tym nič nječuje. Tak dyrbja chori jedyn na drugeho kedžbować. Po kóždym džěle ma sej chory swoje stawy dokładnje wobhladać, hač so snano zranil njeje. Přetož rany so wězo hnydom jětra, žalostnje smjerdža a stawy wotpadnu.

Chory žanu ból njezačuwa a runje z tym je wohroženy.

Dr. Brand je to sam na sebi nazhonił. Po napinacym dnju dyrbješe spóznat, zo na nohomaj w porstach ža-

noho začuwa njeměješe. Wón móžeše so z jehlu do porstow kalać, jeho to njeboleše. Nětk bé jasne, zo bé po dołhich lětach woporniweho džěla sam schorjel. W stysknej nocy dyrbješe so ze svojim wusodom wotnamakać. Chory! Wusadny! Kónc wšeho dotalnego džěla. Z hluchimi porstami njemóže wězo wjace operować. Jeho teorija, zo je wusad jenož pod wěstymi wuměnjajemi natygowacy, je z jeho chorosću wotbyta. Nóc poľna hrozy, stysknoće a dušinych bolosćow!

Na druge ranje wón zaso wza w swojej zrudobje jehlu a kaľnje so do porsta.

Ow, Božo, budž chwaleny!

Ow, Božo, kajka radosć, kajka zbóžnosť.

Kaľjenje bé jeho zabolalo, jara zabolalo, k r a s n j e zabolalo.

Dr. Brand je ze swojimi a nad swojimi chorymi wjele přemyslował wo žohnowanju bolosćow. Bolosće su alarm, zo pytamy za škodu a ju wuporjedžimy, zo džemy k lékařej a

sej damy pomhać. Bjez alarma skomdžimy drohotny čas.

Wězo su to strožeje a bolosće, hdyž w swětle Božeho wobliča poznajemy swoje potajne hrěchi. To pak su spomóžne bolosće.

Derje tomu, kiž tajke dušine bolosće začuwa. Wón je na swoim znůtkownym čłowjeku hišće strowy.

Wón je alarmowany: Ty zlě činiš. Dži do so! Polěpšuj so! Čiń pokutu!

W.

Słowo k wobrazej na 1. stronje.

Stražnik wozjewja z mócnej trubu nowe lěto w Chrystusowym mjenje (chorhoj z křižom). Kak dziwnje překročá ludžo prěh do noweho lěta, My chcemy mudriši być a so měć po słowje Biblije I. Tes. 5, 1–8. Wuži-wajmy čas swěru, přetož ruče so minje (pěskowy časnik).

Lěto Knjeza Chrystusa budže za nas stać pod heslom:

Njewěš, zo će Boža dobroćiwosć k poknće wjedže?

Ja Wam, lubi Serbja, přeju z cylej wutrobu, zo byšće w nowym lěće wjele dobroćiwosće wot Boha nazhonili. Mějmy wotewrjenu wutrobu za Božu dobroćiwu lubosć, zo bychmy za nju džakowni byli. Džakownosć je tón najrjeńši a najwěsćiši puć do pokuty — do praweje wěry.

Ja Wam přeju wšo dobre za lěto 1975, zo bychmy so strowi a wjeseli zetkali na Kublanskim dnju 3. 3. w Budyšinje a na Serbskim cyrkwinskim dnju

Waš

Gerat Lazar-Bukečanski,
předsyda Serbskeho cyrkwinskeho dnja.

Wliw Ochranowa na Serbow

Reformacija je drje měla wliw na cyły němski lud, haj móže so rjec na cyły swět, ale Serbow jako naroda je so mało dotknyła. Zasada, zo ma so Bože slowo w maćeršćinje předo- wać, běše Serbam dołho zapowědže- na, byrnjež běchu tehdom Serbja w městach a na wsach 90–95^{0/0} wo- bydlerstwa. Luther sam měješe mało zajima za Serbow. Wo wjele lěpši poměr k Serbam měješe Melanchthon. Jeho džowka Madlena wšak běše so wudała na Serba Kaspera Peukera. Dokelž z Wittenberga, Lipska a Frankfurta nad Wódru dosć serbskich teologow přichadžeše, běše mó- žno nimale wšitke ewangelske fary we Łužicy z fararjemi serbskeho pochada wobsadzić. Tak so tola tu a tam tež w cyrkwinskim žiwjenju serbska rěč jewješe. Bórže započachu přeložować bibliske teksty za Bože služby. To běchu zakłady serbskeho pismowstwa.

Jara spomóžnje skutkowaše na Serbow pietizm — wosebje Ochranow (Herrnhut). Pietizm běše duchowne hibanje, kotrež so prócowaše wo po- božne, čiste žiwjenje w lubosći ke Knjezej Jězusej a k čłowjekam. We wšelakich wosadach schadźowachu so małe skupiny, zo bychu zhromad- nje sej swjate Pismo rozpominali a so modlili. Za wótca pietizma wob- hladajemy Filipa Jakuba Spenera, duchowneho wjednika university w Halle, kotryž je J. A. Komenskeho wysoko česćil. Z nim měješe wjele zhromadneho.

Pod Spenerowym wliwom dóndže k tomu, zo bu w lěće 1706 Nowy testament w serbskim přeložku čisćany z pomocu Kathariny z Gersdorfa, wowki hrabje Zinzendorfa. Pietizm drje měješe syny wliw na studentow w Halle a na zemjanow we Łužicy, ale mjenje na wjesny lud, kotryž bě serbski. Wobnowjenej Bratrskej Jed- noće w Ochranowje poradži so, Bože slowo tež maćemu serbskemu čłowje- kej tak přinjesć, zo jo z wutrobu za- přimny. Bratrska Jednota bě nastala w lěće 1457 w Kunwaldže w Čechach. Byrnjež bě jenož mała cyrkej, je tola dała swojemu luděj wjele wulkich čłowjekow — a sławny česki přeložk Biblije, tak mjenowanu Kralicku Bi- bliju, dokelž bu w Kralicach přeni- kroć čisćana. Po zrudnej, přehraterj- wojnje na Bělej Horje p. Prahi (8. 11. 1620) bu Bratrska Jednota w Čechach a na Morawje zakazana. Na to přińdže přescěhanje ewangelskich zwjazane ze sylnej germanizaciju.

Tajne čitanje w Kralickej Bibliji wuchowa česku rěč na wsach, hdyž běchu města přeněmčene. Hdyž poz- džišo so česki narod zaso wozrodzi, bě Kralicka Biblija zakład českeho prawopisa.

Za čas přescěhowanja přendže wjele swójbow do wukraja, zo bychu swěrní wostali wěrje svojich wót- cow. Wjele eksulantow zasydli so we

Woltarnišćo Hodźijskeho Božeho domu

Łužicy, wosebje w Žitawskich woko- linach. Mjez Serbami nadeńdžechu eksulanća podobne poměry kaž do- ma — po wěrje a po rěči. Hrabja z Zinzendorf poskići čeknjencam no- wu domiznu, kotřiž běchu přišli z Fulnekskeho kraja, hdžež bě Komen- ski jako wuběrný pedagog skutkował. W lěće 1722 založichu Herrnhut — serbski Ochranow. Tu nasta wažne nabožne srjedzišćo — tež za Serbow! Zinzendorf, kotryž bě z Halle přišel jako pietist, steješe nětko pod wli- wom stareje Bratrskeje Jednoty a dósta sam biskopsku swjećiznu wot wnuka Komenskeho Daniela Arnošta Jablonskeho. Swoje zastojnstwo při kralowskim dworje w Drježdžanach zložil a wěnowaše so jenož hišće Bratrskej Jednoće.

Zinzendorf so bórže zaběraše z čež- kim wosodom serbskeho luda a pó- sta do jich wsow ewangelistow, zo bychu jim w jich serbskej rěči při- powědali Ewangelij Knjeza Jězusa Chrystusa. Serbja tež wjele chodža-

chu do Ochranowa a so tam zetka- chu mjez sobu z Hornjeje a Delnjeje Łužicy. To jich narodne sebjewědo- mje posylni.

Serbja založichu sej na wsach ma- ě skupinki, hdžež spěwachu a w Bi- bliji čitachu — wšo serbsce, wšako bě w lěće 1727 cyła serbska Biblija wušla. Z tuteho bibliskeho hibanja wuńdže cyły rjad serbskich předa- rjow a misionarow.

Prof. dr. Ota Wićaz je w jednym svojich džěłow spytał žiwjenjoběhi bratrow a sotrow swojeho naroda hromadzić, kotřiž běchu stali w služ- bje Bratrskeje Jednoty — zwjetša na misioniskim polu. Byrnjež hnydom w zawodnym slowje praji, zo tutón zapis dawno njeje dospołny, je tola 16 wuznamnych wosobow serbskeho pochada předstajil, kotřiž su so ze zlotym pismom do Ochranowskich stawiznow zapisali. Z někotrymi tu- tych mjenow zetkawamy so hač do džensnišeho w němskich wosadach.

Na Marju Lobachec z Turnowa po- la Picna w Delnjeje Łužicy, kotraž je najprjedy při boku swojeho muža J. G. Hartmanna a pozdžišo sama skutkowała jako misionarka w Juž- nej Americi w Surinamje, smy w „Pomhaj Bóh“ hižom spominali. Za-

pomnić njesměli na domjaceho mi- sionara Mateja Langu, kotryž je po- příkladže Kašpora z Gersdorfa cho- džil po serbskich wsach wukladujo swj. Pismo. Z Gersdorfa sam bě serbsku rěč nawuknył a je Zinzendorfo- we a druhe kěrlušce přeložil do serbskeje rěče a je wudał w lěće 1750 pod napismom: Tón hlós teje njewjesty Jězuseweje. Po Gersdorfowej smjerći w lěće 1751 přendžechu Serbja z Či- chońcy do Małeho Wjelkowa, hdžež měješe Langa swój statok, a založi- chu tam bratrsku koloniju podobnu Ochranowej a Zinzendorf ju mjeno- waše „Serbsku Nisku“. Tamna Niska, kotraž džensa hišće tak rěka, bě ně- što lět prjedy wot českich eksulan- tow založena.

W Delanach pod Čornobohom zhromadźowaše Handrij Bjenada bibliski kružk.

Na Židowje wjedžeše tajku skupi- nu Měrcin Förster, kotryž hakle jako dorosćeny nawukny čitać, dokelž chyče Bibliju zeznać.

Tež we Wojerecach bě wjetša tajka skupina, ale tam měščanska rada jim zakaza jich zhromadźizny. Hłowa tam bě prosty kowar Gruner.

Samo w Delnej Łužicy běchu skupiny w Limbarku, we Wjerbnje a najwjetša z nich w Bórkowach, hdžež so přeco na 200 Serbow zeńdže w domje Měrčina Plašna. Wšitke tute skupiny mějachu wuske styki z Ochranowom a z Małym Wjelkowom, hdžež Serbjka často a rad chodzachu, wosebje na ročnych časach. Wobě wosadže měještej potom telko hosći, zo bě čezko jich wšitkich pohosćić.

Wšě tute zhromadźizny wězo Serbow skrućachu w jich wěrje a tež w narodnym sebjewědomju. Wšelkim lutherskim fararjam bě wěc podhladna, dokelž běchu we Wittenbergu w němskim a w duchu ortodoksije kubłani. Woni jich wusměšuju mjenowachu m u k a r j o w abo

štundarjow abo tež samo džěći swěta. Raznje přečiwo nim wojowachu, hustodosć bjez wuspěcha. W delnjoserbskej rěči so přečiwo nim wuda polemiske pismo: Unterschejd jadnogo wernego kscheszczana a jadnogo Herrnhutara.

Hdyž pietizm takle stajnje přiběraše, zdaše so, zo by mohlja cyta Łužica so k wobnowjenej Bratskej Jednoće přizamknýć, ale to so nješta. Jako so na wsach narodne hibanje zesylni, zakaza Drježdžanske knježerstwo kruće wšitke zhromadźizny. Knježerstwo měješe so po starej zasadze CUIUS REGIO EIUS RELIGIO — čej kraj, toho wěra. Styki z Ochranowom běchu z tym přetorhnjene.

Kak drje by so serbski lud dale wuwil, hdy by mohl swobodnje pokročować w studiju serbskeje Biblije a w zhromadnej modlitwje?

Miroslav Hloušek

Kubłanski dzeń 1975

póndzelu, 3. měrca 1975, w Budyšinje na Hornčerskej hasy

Tema: Předar w pusćinje

Z Młodej wosadu w Mazurach (Pólska)

Daloki je puć do Mazurow — 700 km. Rjana je krajina Mazurow. Bohate su stawizny Mazurow. Wulka je ličba jězorow, wjetša je ličba hór-kow, najwjetša pak ličba bahnišćow. Pěšk a jara dobra póda, wulke kubla a małe statoki, Polacy a Mazurojo su tu susodža. Mazurojo maja swoju rěč, kotraž pak je pólskej bliska, wobknježa zwjetša tež němčinu. Woni su zwjetša ewangelscy — ale nětko w diasporje. Wosady su po kwadratnych kilometrach wulke. Wosadne žiwjenje pak je při wšěch čezach pućow žiwe. Wosady z ewangelskeho Cieszynskeho kraja přińdu w lécu na wopyt a wobohačeja na swoje wašnje wosadne žiwjenje.

Naše plany so we wšem njespjelnichu. Kontakt k pólskej ewangelskej młodzinje njebě tajki, kajkiž bychmy sej jón přeli. Tola běchu naše kubłanske dny (14) bohate, wjesole a wuzitne.

Hólcy a holcy přijědžežu z diakonom A. Birku z Hodźija, Hućiny a z Klukša. Naš bywši kantor Günter Schwarza a swójba kaž tež ja běchmy hižo do časa do Kompa pola Gižycka (Lötzen) jěli, zo bychmy so orientowali a přihotowali — to bě derje tak!

Statok Pawela Struga steji zwonka wjeski na wysinje njedaloko Niegocinskeho jězora (Löwentiner See). Tam mějachmy dwě stwě: hólcy pó dla swinjaceho chlěwa a holcy w domskim. Tak pak tam na 15 druhich hosći hišće bydliše. Na wšě 35 wosobow a wjac běchmy tam hromadže. We wulkim kotole na zahrodze za sebję a za přećelow warjachmy. Što ha sće to přeco warili? Zopu, zopu, zopu! Ale wona dzeń a lěpje sldžeše. Sedžachmy wokoło wohnja. Spěwachmy a diskutowachmy wjele. Chychmy wšak wšo po možnosći intensiwnje dožiwić. Pućowachmy do blišeje a dalšeje wokoliny. Husto ste-

jachmy při drože a čakachmy na awto, kiž by nas sobu wzało. Z čolmami pućowachmy po jězorach a raz běchmy z konjomaj po puću do Kozina, hdžež bě skupina ewangelskeje młodzinje z Bielsko. To bě wjesola jězba a wjesola zhromadźizna. Zhonichmy mnoho a wjeselichmy so na wopyt, kiž pak potom do wody padny — dešća wšak bě tam lětsa wopravdže nadosć.

Přez našeho mudreho hosćićela Pawela Struga dostachmy wěcywustojne wotmołwy na wše prašenja — a tych mějachmy každy dzeń znowa.

Kemši běchmy každu njedzelu. Wězo so pólsce předowaše, a puć bě 6 km daloki. Tam nawjazachmy styki z fararjom Szarekom a ze skupinu młodžiny z NDR. Tam dožiwichmy cyrkwinski chór z Golešowa, hdžež běchmy jako serbscy fararjo před lětom byli. Za wšo so zajimowachmy. Katolsku cyrkej dožiwichmy wosebje na hnadownym městnje Swjata Lipa. Byrnjež wjedro dobre njebě, bě tam wjele ludu. Němsku zaštosć widžachmy w rozpadankach Wjelčeje šancy (Wolfsschanze). Čłowjekow studowachmy na a při drože.

Za mnohich z nas bě to přeni raz, zo so tak intensiwnje zeznach z druhim ludom. Pytnychmy, zo nimamy prawn kritizować. Najskerje je tutón lud na swoje wašnje zbožu bliže hač my. Tam je mjenje bojósće. Měr wutroby drje je wjetši. Čłowjekojko su snano spokojniši, hdyž tež njespokojnych nadeńdžeš. Kultura je za daloki swět wotewrjena. Njemóžu wšo nalčić, štož je nas zaběrało. My so přocowachmy, zo bychmy wopravdžitósć po možnosći prawje zeznali.

Za přichodne léto smy sebi wotmyslili, zo so znowa na puć podamy do pólskeho kraja. Radlubje chcemy serbskich młodych křesćanow z druhich wosadow sobu wzać. Najskerje pojedžemy do Beskidow. P. W.

Z wosadow

Njeswaćidlo. Sobotu, 9. nowembra 1974, móžeštaj Hermann Wehle a jeho mandželska Marta rodž. Gannerec z Holešowskeje Dubrawki swój złoty kwas w čilosći a strowosći swječić. Jubilaraj běštaj z kwasnymi hosćimi do Božeho domu přištoj, zo bychu so Bohu džakowali a Bože słowo slyšeli. Cyrkwinski chór swjatočnosć ze spěwomaj porjenši.

Při wšej džakownosći dyrbjachmy pak tež spominać na wšelku zrudobu, kotraž bě wosebje po wójnje na Wjelic swójbu přišla.

Bóh Knjez chcył dać jubilaromaj miły wječor žiwjenja.

Njeswaćidlo. Přenju njedzelu adwenta (1. 12. 1974) wuhotowa kantor Dietmar Fehr z cyrkwinskim chórom, solistami a instrumentalistami nimoměry rjana adwentsku hudźbu. Wjele wosadnych bě so zešlo. Z pólnym busom běchu tež z Radworja a z Łupoje přijěli, štož nas wosebje zwjeseli.

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadza jónkróc za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamółwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth-Njeswaćidlski. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čišć: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny (III-4-9-2556).